

Ferenc pápa üzenete
a XXXV. Ifjúsági Világnap alkalmából
2020

„Ifjú, mondom neked: kelj föl!” (vö. Lk 7,14)

Kedves fiatal barátaim!

2018 októberében az Egyház a Püspöki Szinódussal „A fiatalok, a hit és a hivatásbeli döntések” témában reflexiót indított el, ami a mai világban tapasztalható helyzetetekről, az élet értelmére és céljára irányuló keresésekről, valamint az Istennel való kapcsolatokról szól. 2019 januárjában a világ minden tájáról érkező több százezer társatokkal találkoztam, akik Panamában az Ifjúsági Világtalálkozóra gyűltek össze. Az ilyen rendezvények – a Szinódus és az Ifjúsági Világtalálkozó – az Egyház alapvető dimenzióját fejezik ki: az „együttes úton levést”.

Ezen az úton minden alkalommal, amikor egy fontos mérföldkőhöz érkezünk, az újrakezdésre maga Isten és az élet hív fel minket. Ti, fiatalok, ennek szakértői vagytok! Szerettek utazni és olyan helyekkel és emberekkel kapcsolatba kerülni, amiket és akiket korábban még sohasem láttatok. Szerettek új tapasztalatokra szert tenni. Ezért választottam 2022-re Lisszabont, Portugália fővárosát a következő kontinenseken átívelő zarándoklatotok helyszínének. Onnan a 15–16. században nagyon sok fiatal, köztük sok misszionárius kerekedett fel és indult ismeretlen országokba, hogy továbbadja Jézussal kapcsolatos tapasztalatait más népeknek és nemzeteknek. A Lisszaboni Ifjúsági Világtalálkozó mottója így hangzik: „Mária felkelt, és sietve elindult” (vö. Lk 1,39). A találkozót megelőző két esztendőben két másik bibliai szöveget szeretnék veletek együtt átélmélni, 2020-ban: „Ifjú, mondom neked: kelj föl!” (Vö. Lk 7,14) és 2021-ben: „De kelj fel, és állj talpra! Azért jelentem meg neked, hogy terjesztője és tanúja légy annak, amit láttál...” (vö. ApCsel 26,16).

Láthatjátok, hogy a *felkelni* ige mindhárom témában szerepel. Ez a kifejezés néha a *feltámadni*, *életre kelni* jelentéssel is bír. Ez az ige többször is előfordul a *Christus vivit* (Krisztus él) írásban is, amelyet a 2018-as szinódus után szenteltem nektek és amelyet az Egyház a záródokumentummal együtt olyan világítótoronyként ajánl fel, amely életetek útjait megvilágíthatja. Teljes szívemből remélem, hogy az utat, amely Lisszabonba vezet, az egész Egyházban erőteljes elkötelezettség kíséri e két dokumentum végrehajtásában és ezek az írások az ifjúsági munkában részt vevők számára útmutatást adnak munkájuk során.

Most nézzük meg az idei témánkat: *Ifjú, mondom neked: kelj föl!* (vö. Lk 7,14). Már idéztem az evangélium e versét a *Christus vivit*-ben: „Ha eltékozoltad a belső erőt, az álmokat, a lelkesedést, a reményt és a nagylelkűséget, Jézus úgy jelenik meg előtted, mint az özvegyasszony halott fia előtt, és a Föltámadott minden erejével szól hozzád az Úr: »Ifjú, mondom neked: kelj föl!«” (*Christus vivit*, 20).

Az idézett szakasz elmondja nekünk, hogy amikor Jézus megérkezik Galileába, Naim városába, egy temetési menettel találkozik, amely egy fiatalembert, egy özvegy édesanya egyetlen fiát kíséri a temetésére. Jézus, akit megérint ennek az asszonynak a kínzó fájdalma, végbeviszi a csodát, fiának feltámasztását. A csodát azonban egy sor tett és mozdulat előzi meg: „Amikor az Úr meglátta, megesett rajta a szíve és megszólította: »Ne sírj!«. Aztán

odalépett a koporsóhoz, és amint megálltak, akik vitték...” (Lk 7,13–14). Álljunk meg és mélyedjünk el az Úr ezen gesztusaiban és szavaiban.

Meglátni a szenvedést és a halált

Jézus figyelemmel tekint e temetési menetre és nem engedi elvonni a figyelmét róla. A tömegben meglátja egy asszony arcát, aki rendkívüli módon szenved. Pillantása megteremti azt a találkozást, amely az új élet forrásává válik. Ehhez nincs szükség sok beszédre.

És mi a helyzet az én tekintetemmel? Figyelmes vagy inkább olyan, mint amikor gyorsan böngészem a telefonomon a fotók ezreit vagy a közösségi médiában található profilokat? Milyen gyakran fordul elő velünk manapság, hogy események szemtanúi vagyunk anélkül, hogy közvetlenül részesükké válnánk! Sokszor az az első reakciónk, hogy mobiltelefonunkkal megörökítsük a jelenetet, és közben talán el is felejtünk a résztvevők szemébe nézni.

Magunk körül, de néha magunkban is a halál valóságával találkozunk: fizikailag, lelkileg, érzelmileg, társadalmilag. Tisztában vagyunk-e ezzel vagy egyszerűen tényként elfogadjuk? Tehetünk-e valamit azért, hogy visszahozzuk őket az életbe?

Kortársaitok számos rossz élményére gondolok. Vannak köztük olyanok, akik egy pillanatnyi élményért mindent kockára tesznek és extrém akciókkal veszélyeztetik az életüket. Más fiatalok azonban „halottak”, mert elvesztették a reményt. Egy fiatal leány azt mondta nekem egyszer: „látom a barátaimon, hogy elveszítették a vágyat, hogy bármiért is küzdjenek, a bátorságot, hogy felálljanak”. Sajnos a depresszió a fiatalok körében is egyre gyakoribb, ami bizonyos esetekben öngyilkossági kísérletekhez is vezethet. Olyan sok helyzetet látunk, amelyben az apátia uralkodik, amelyben az ember elvesz a félelem és a bűntudat mélységében! Milyen sok fiatal sír anélkül, hogy bárki meghallaná lelke sikolyát! És gyakran azoknak a szórakozott és közömbös pillantása veszi körül őket, akik távol tartják magukat és inkább élvezik a saját *happy hour*-jukat.

Vannak olyanok, akik csak felszínesen élnek és élőnek gondolják magukat, miközben belül halottak (vö. Jel 3,1). Az élet huszonéves korban is képes lefelé tartani és nem az ember magas méltósága felé mutatni. Minden a „hagyj élni”-re redukálódik, egy kis kielégülést keresve: egy kis móka, másoktól elhullatott pár figyelmesség és szeretetmorzsa... Van egy széles körben elterjedt digitális narcizmus, amely mind a fiatalokra, mind pedig a felnőttekre hatással van. Sokan így élnek! Közülük néhányan talán belelegették a körülöttük élők materializmusát, akiknek egyetlen gondolatuk a pénzkeresés, és ezt úgy mutatják be, mintha az anyagiak jelentenék az élet egyetlen célját. Hosszútávon ez elkerülhetetlenül unalomhoz, apátiához, szorongáshoz és életuntagsághoz vezet.

Az ilyen negatív szemléletet személyes kudarcok is okozhatják, ha valami, ami a szívedhez közel állt és ami iránt elkötelezted magad, nem megy tovább vagy nem hozza meg a kívánt eredményeket. Ez történhet az iskolában, a sportban vagy a művészetek területén... Az „álom” elvesztése ahhoz vezethet, hogy az ember úgy érzi, meghalt. De a kudarcok minden emberi életnek részét képezik és néha kegyelemnek is bizonyulhatnak! Gyakran kiderül, hogy valami, amiről úgy gondoltuk, hogy boldogságot ad nekünk, csupán illúzió, bálvány. Az ilyen bálványok mindenünket kéri és rabszolgákká tesznek minket, de nem adnak érte cserébe semmit. És végül egyszerűen csak szétesnek és nem marad más belőlük, csak por és füst. Ebben az értelemben a kudarcok, ha a bálványok ledöntéséhez vezetnek, jók – még akkor is, ha szenvedést okoznak nekünk.

Említhetjük a testi vagy erkölcsi halál más helyzeteit is, amelyekben egy fiatal találhatja magát, ilyen lehet például a függőség, a bűnözés, a szenvedés, egy súlyos betegség... Rátok bízom, hogy személyesen elgondolkodjatok rajta és tudatosítsátok magatokban, hogy a jelenben vagy a múltban mi okozott „halált” bennetek vagy a hozzátok közel állókban. De ugyanakkor gondoljatok arra is, hogy az evangéliumban szereplő fiatalember, aki valóságosan meghalt, visszatért az életbe, mert *ránézett* valaki, aki azt akarta, hogy éljen. Ez ma is bármelyik nap megtörténhet.

Irgalommal lenni

A Szentírás lapjain gyakran olvashatunk azoknak az embereknek a belső világáról, akik hagyták, hogy mások szenvedése szívük mélyéig megérintse őket. Jézust arra készleti elérzékenyülése, hogy részt vállaljon felebarátja életében. Hogy magára vállalja mások szenvedését. Az anya fájdalma saját fájdalmává válik, fiának halála saját halálává válik.

Ti, fiatalok, számos alkalommal megmutatjátok, hogy tudtok *együtt-szenvedni* másokkal. Látszik ez abból a tényből is, hogy közületek sokan nagylelkűen és odaadóan ki tudnak állni, ha a körülmények azt követelik. Nincs olyan katasztrófa, földrengés, árvíz, amikor ne volna hajlandó sok fiatal önkéntes segíteni. Azon számos fiatal mozgósíthatósága, akik hajlandóak síkra szállni a teremtett világért, bizonyítja, hogy képesek vagytok meghallani a Föld kiáltását.

Kedves fiatalok, ne hagyjátok, hogy eltűnjön belőletek ez az érzékenység! Mindig hallhatjátok a szenvedők sírását; hagyhatjátok, hogy megérintsen benneteket azok sorsa, akik a mai világban sírnak és meghalnak. „Az élet bizonyos dolgait csak a könnyek által megtisztított szemmel lehet látni” (*Christus vivit*, 76). Ha tudtok együtt sírni a sírókkal, akkor igazán boldogok lesztek. Társaitok közül sokan meg vannak fosztva a lehetőségektől, sokan erőszakot és üldöztetést szenvednek. Ha a sebeik a te sebeiddé válnak, akkor a remény hordozója leszel ebben a világban. Képes leszel testvéreidnek azt mondani: „Kelj fel, nem vagy egyedül”, és így elmondani nekik, hogy az Atyaisten szeret minket és Jézus az Ő keze, amit felénk nyújt, hogy felemeljen bennünket.

Közelség és „érintés”

Jézus megállítja a temetési menetet. Egyre közelebb lép és felebaráttá válik. Még közelebb jön és bátor gesztussá válik azért, hogy a másik ember élhessen. Ez egy prófétai cselekedet. Jézusnak, az Élőnek az érintése életet ad. Egy érintés, amely a fiatalember halott testébe leheli a Szentlelket és újraéleszti őt.

Ez az érintés áttöri a bátortalanság és kétségbeesés valóságát. Az Istenitől érkező érintés, amelyet a hiteles emberi szeretet is közvetít, a szabadság, a méltóság, a remény és a bőségben lévő új élet elképzelhetetlen tágasságát nyitja meg. Jézus gesztusának hatékonysága kiszámíthatatlan. Arra emlékeztet minket, hogy még a közelség egyszerű, de konkrét jele is a feltámadás erejét hordozhatja.

Igen, ti is, fiatalok, közelíthettek a szenvedés és halál valóságához, amellyel találkoztok és megérintve azt – akárcsak Jézus – életet tudtok adni. Ezt a Szentlélek teszi lehetővé, amikor szeretetének érintése, jóságának megtapasztalása által meglágyítja szíveteiket. Aztán amikor belsőtökben Isten epekedő gyengédségét érzitek minden teremtmény, különösen az éhes,

szomjas, beteg, ruhátlan és fogságban lévő testvérek iránt, akkor közeledhettek feléjük és megérinthetitek őket, ahogyan Ő tette, amivel életét továbbadta barátainak, mindazoknak, akik belül halottak, szenvednek vagy elveszítették a hitet és a reményt.

„Ifjú, mondom neked: kelj föl!”

Az ifjú nevét, akit Jézus Naimban feltámasztott a halálból, nem közli az evangélium. Ez meghívást jelent az olvasó számára, hogy azonosuljon vele. Jézus hozzátok, hozzám, mindannyiunkhoz szól, és azt mondja: „Kelj föl!”. Nagyon jól tudjuk, hogy nekünk, keresztényeknek újra és újra el kell esnünk, majd újra fel kell kelnünk. Csak az nem esik el, aki nem mozdul, de az nem is halad előre. Ezért hagynunk kell, hogy Krisztus közbeavatkozzon és végbevigyük az Istenbe vetett hit cselekedetét. Az első lépés abban áll, hogy elfogadjuk, hogy fel kell kelnünk. Az új élet, amelyet kapunk, jó és méltó lesz, mert olyan Valakitől ered, aki a jövőben is kísér minket anélkül, hogy valaha is elhagyna, és aki segít abban, hogy ezt az új életet méltó és gyümölcsöző módon alakítsuk.

Valójában egy új teremtésről, egy új születésről van szó és nem pszichológiai programozásról. Nehezebb napjaitokban valószínűleg sokan hallottátok a „mágikus” szavakat, amelyek manapság divatosak és állítólag megoldják az összes problémát: „hinned kell magadban”, „meg kell találnod a benned rejlő erőforrásokat”, „tudatában kell lenned a pozitív energiáidnak”... De ezek mind csak szavak, és azok számára, akik valójában „belül halottak”, nem működőképesek. Krisztus szava más minőségű és végtelenül erősebb. Isteni és teremtő szó, és csak ez a szó tud életet vinni oda, ahol az élet már kihunyt.

A „feltámadtak” új élete

Az evangélium szerint az ifjú „elkezdett beszélni” (Lk 7,15). A Krisztus által megérintett és életre keltett ember első reakciója az, hogy félelem és gátlások nélkül közli azt, ami benne van, személyiségét, vágyait, igényeit és álmait. Talán még sohasem tette meg ezt, talán meg volt győződve arról, hogy senki sem érti meg őt!

A beszélgetés azt is jelenti, hogy kapcsolatba lépünk másokkal. Aki „halott”, annak már nincs semmiféle külső kapcsolata, a kapcsolatai megszakadnak vagy felületessé, rosszá, képmutatóvá válnak. Amikor Jézus életre kelt minket, visszaad a másik embernek (vö. Lk 7,15).

Ma gyakran van „háló”, de nincs kommunikáció. Az elektronikus eszközök használata, ha nem kiegyensúlyozott, azt eredményezheti, hogy állandóan a képernyőhöz ragadunk. Ezzel az üzenettel – kiindulva Jézus „Kelj föl!” szavából –, veletek együtt, fiatalok, egy kulturális változás elindítására szeretnék ösztönözni. Egy olyan kultúrában, amely izolált és a virtuális világokhoz ragaszkodó fiatalokat nevel, terjesszük el Jézusnak e szavát: „Kelj föl!”. Ez meghívás arra, hogy ki-ki megnyíljon egy olyan valóság felé, amely messze túlmutat a virtuálison. Ez nem azt jelenti, hogy megvetjük a technológiát, hanem hogy azt hirdeti, eszközként és nem célként kell tekinteni rá. A „felkelni” azt is jelenti, hogy „álmodj”, „kockáztass valamit”, „törekedj megváltoztatni a világot”, éleszd újjá vágyaid, szemléld az eget, a csillagokat, a körülötted lévő világot. „Kelj föl és légy azzá, aki vagy!” – ez az üzenet elérheti, hogy a körülöttünk élő fiatalok sokaságának színtelen arca életre keljen és bármely virtuális valóságnál sokkal szebbé váljon.

Ha életet adsz, akkor lesz valaki, aki elfogadja ezt az ajándékot. Egy fiatal nő egyszer azt mondta: „felkelsz a díványról, amikor valami szépet látsz, és úgy döntesz, hogy magad is megteszed”. Ami szép, az felébreszti a szenvedélyt. És amikor egy fiatal valamiért vagy jobban mondva: valakiért lelkesedik, akkor végül felkel és nagyszerű dolgokat kezd végbevenni; a halottból, aki volt, Krisztus tanújává válhat és életét adhatja Érté.

Kedves fiatal barátaim, mik a szenvedélyeitek és álmaitok? Valósítsátok meg azokat, és ezáltal valami gyönyörűt kínálhattok a világnak, az Egyháznak és más fiataloknak szellemi, művészeti és társadalmi téren. Megismétlem anyanyelvemen nektek: *hagan lio!* – Hallassátok a hangokat! Egy másik fiatal azt mondta egyszer: „ha Jézus olyasvalaki lenne, aki csak a saját ügyeivel törődik, az özvegy fia nem támadt volna fel”.

Az ifjút feltámadása visszaadta anyjának. Ebben az anyában megláthatjuk Máriát, a mi anyánkat, akire a világ minden fiatalját bízunk. Benne felismerhetjük az Egyházat is, amely kivétel nélkül minden fiatalot szeretettel fogad. Ezért kérjük Máriát az Egyházért, hogy legyen mindig anyja gyermekeinek, akik a halál árnyékában élnek, sírva és az új életért könyörögve. Minden gyermekével, aki meghal, az Egyház is meghal és minden gyermekével, aki visszatér az életbe, újra életre is támad.

Megáldom az utatokat. És kérem, hogy ne felejtsetek el imádkozni értem.

Róma, Lateráni Szent János Bazilika, 2020. február 11-én, a Lourdes-i Szűzanya emléknapiján